

CARL H. TH. REINHOLD.

Ο άνιρ, περί του οποίου ελάληθη να καταχωρήσω δι-
γας βιωματικές σημειώσεις, ατε γνωρίσας αυτόν επί μα-
κρόν χρόνον, ο Κάρολος Θ. Ρέινχολνδ γεννηθήν εν
Οστεροδε του ποτε βασιλείου του Άνωδερου και έταλείσως
τάς ιατρικοχειρουργικές αυτού σπουδάς εν Γοττίνγη. Έν
έτει 1835 ήλθεν εις την Ελλάδα, ένθα ένγενετο στρατιω-
τικός ιατρός. Όταν δ' έγώ έννώρισα αυτόν έν έτει 1843 ήτο
ούτος ιατρός στρατιωτικός εις τό στρατιωτικόν νοσοκομειον
των Άθηνων. Μετά δέ την επανάστασιν του Σεπτεμβρίου
του αυτού έτους μετετέθη από του στρατού της ηρας εις
τό βασιλικόν ναυτικόν. έν ώ διατέλειαν εργαζόμενος μέχρι
του θανάτου του, ανέλθων μέχρι του ανωτάτου βαθμού του
αρχιάτρου του πολεμικού ναυτικού. Από
δέ του 1860 ήζα διαρκώς έν Πειραιεί.

Ο Δρ. Ρέινχολνδ ήτο έξοχος ιατρός επιστήμων και επι-
δεξιότατος χειρουργός, ένεκα τούτου δέ ήτο αυτοχάστατος
και εις την θεράπειαν αυτού. Άλλά δέν ήτο μόνον ιατρός ο
Ρέινχολνδ, αλλά και πολυμαθής Έλληνομίτης, έχων γνώσεις
όλων των κλάδων της φιλολογίας και άλλων επιστημών,
ιδίως δέ των φυσικών. Ένεκα της υπηρεσίας αυτού εις τό
ναυτικόν, ιδίως δέ κατά την διατριβήν αυτού έν Πειραιεί,
επειδή έναπέμεινεν αυτού ίκανός χρόνος και επειδή ουδόλλως
επεδωκεν ιδιωτικην πράξιν, κατηνάλασε τάς ώρας της
σχολής εις φυσικοιστορικά έρευνας και ποιήλας άλλας επι-
στημονικάς σπουδάς. Ιδίως δέ ειλκεν αυτόν τά μέγιστα ή
σπουδή της βοτανικής, ένεκα τούτου δέ κατά τάς θαλασ-
σας περιόδους των πολεμικών πλοίων και κατά τάς δια-
μονάς αυτού έν Πόρω, Σύρω ή άλλαχοι συνέλεγε φυτά,
άτινα έποσώδαξεν, ούτω δέ συνεσήνεγκε σπουδαίας συμ-
βολάς προς γνώσιν της ελληνικής γλωρίδος, ώς βλέπο-
μεν έν της «Flora orientalis» του Boissier, ένθα συχνά
μνημονεύεται τό όνομά του). Και εις την σπουδήν δέ των
ίχθύων έκαμε βαθείας μελέτας, τό δέ Μουσειον των Άθην
χρηστέει μέγα τμήμα της ιχθυολογικής αυτού συλλο-
γής εις τον άκάματον ζήρον του άνδρος τούτου).

Ο Ρέινχολνδ ένεκα πολλών λίαν ένδοξών περιστάσεων
όρμηθη προς άλλθη σπουδή των συγγραμμάτων αρχαίων
ιατρών, σπουδήν, ήτις όπηρξεν ή κυρία σχεδόν αυτού έν-
ασχόλησις. Διότι είνε πράγμα αρκετά σπάνιον τόσω έξοχος
πρακτικός ιατρός και χειρουργός, όσο ο Ρέινχολνδ, να είνε
και δεινός φιλόλογος, προς δέ να έχη και εύρείας φυσικοί-
στορικάς γνώσεις και πείραν πλουσίαν διά πολυτούς ια-
τρικής πράξεις έν' αυτού του αρχαίου έδάφους. δι' ής
έγνώρισε καλώς και την γλώσσαν και τά ήθη του λαού,
πράγμα, όπερ δέν είνε εύχερις εις πάντα άλλοδαπόν. Ού-
τως έδουνηθη ο Ρέινχολνδ να διαλεκάνη πολλά σκευτικά
χωρία έν τοις συγγράμμασι του Ιπποκράτους, Αιγινήτου
και Ορειδασίου και λύση πολλά δύσκολα και έκρημη ζή-
τήματα, εις ά ματαίως είχον εξαντηλθει την πολυμάθειαν
αυτών οι δεινότεροι φιλόλογοι και έρμηνευταί. Η έκδοσις
αυτού του Ιπποκράτους, ή έκδοθείσα έν έτει 1864-1866),
έξετιμήθη ώς ή καλλίτέρα πασών και έθραβεύθη έν τω Συμ-
βουλιείω διαγωνίσματι υπό της έν Αθήναις ιατρικής έται-
ρίας. Η έκδοσις αύτη, ή περίφοσα πληθύν νέων και άρ-
μοδίων έρμηνευτών διήγειρε τά ένδιαφέρον και έν τη Έσπε-
ριε ούτως, ώστε ο σοφός Όλλανδός Ermerins έκδότης της
μεγάλης έκδόσεως του Ιπποκράτους άφείρωσε τω Ρέινχολνδ
ίδιον επίματρον. Μετά του παπαδιουμένου τούτου ο Ρέιν-
χολνδ είχε στενήν άλληλογραφίαν, ώς και μετά του Littré
και Daremberg, εις τά έργα των οποίων συνεσήνεγκε πολλές
άξιολόγους συμβολάς, όπως έν' αυτών τούτων όμολογείται
έν τοις έργοις του Ιπποκράτους και Ορειδασίου. Τό έν
Αθήναις περιοδικόν «Ιατρική Μίλιση» επίσης έδημοσίευσε

πολλάκις ίδια σχόλια εις τον Αιγινήτην και Ορειδασίον,
ώς και άλλας ιατρικάς φιλολογικάς διατριβάς.

Μερίστην επίσης άξίαν διά την αρχαίαν φυσικήν ιστο-
ρίαν έχουσι τά πολυάριθμα νεοελληνικά και άλβανικά κοι-
νά όνόματα των ζώων και των φυτών, άτινα συνέλεγεν ο
Ρέινχολνδ).

Επίσης σπουδαία συμβολάς παρέσχεν ο Ρέινχολνδ και εις
τό α'. τεύχος των Griechische Jahreszeiten του August
Mommmsen (1873) «Περί των Έλληνικών παροιμιών».

Ανεύροτον ανωτέρω ότι ο Ρέινχολνδ ήτο βαθύς έλληνο-
στής, έγραψε δέ και μετά της μεγαλειέτας εύκολίας την
αρχαίαν Έλληνικήν και Λατινικήν. Αφ' ής όμως εισήλθεν
εις την υπηρεσίαν του ναυτικού τόσω άφειρώθη εις την
σπουδήν της άλβανικής διαλέτου, ώστε επί πολλά έτη
άποκλειστικώς ένηγοχόλειτο περί αυτήν. Είχε δέ έξαιρετον
εύκαιρίαν να διδαχθή την γλώσσαν ταύτην κατά τάς ναυ-
τικές αυτού περιόδους έν μέσω των άλβανιστή ώς επί τό
πολύ όμιλούντων ύβρατικών και σλαβωνικών πληρωμά-
των τούτου δέ ένεκα τοσούτω εισέδυσεν εις τό πνεύμα της
διαλέτου ταύτης ώστε ο Ρέινχολνδ ένωρίξεν αυτήν πολλώ
κάλλιον του λογίου προσφένου von Hahn. Έν έτει δέ 1855
έξέδωτο γραμματικήν της γλώσσης ταύτης μετά λεξικού,
φέρουσαν τον τίτλον «Πελασγικά». Ο Ρέινχολνδ έθεώρει
τούς Άλβανούς ώς απογόνους των αρχαίων Πελασγών, διά
και έκάλει την γλώσσαν αυτών πελασγικήν. Όταν δέ εξέ-
μαθεν αυτή έντελής, τοσούτω ηγάπησεν αυτήν ώστε ήρέ-
σκετο έκτοτε όμιλόν άλβανιστή, ουδεμίως δέ εύκαιρίας ήμέ-
λει όπως όμιλήση την γλώσσαν ταύτην).

Ούτως ή ένέργεια και δραστηριότης του Ρέινχολνδ έξε-
τείνετο επί πολλών ειδών γνώσεων και μετά καρποφόρου
επιτυχίας ου μόνον έν γένει διά την επιστήμην, αλλά και
διά την αγαπητήν και θετήν αυτού πατρίδα Ελλάδα.

Έν τη έκκληρώσει του καθήκοντος αυτού προς την πά-
σχουσαν ανθρωπότητα ο Ρέινχολνδ ήτο άκάματος και πρό-
θυμος εις πάσαν ύσθίαν. Ένεκα τούτου δέ και έξετιμάτο
όφ όλων, ιδίως δέ υπό των ναυτικών και του λαού και
ήγαπάτο διά την φιλανθρωπίαν αυτού και τάς προς τους
πένυτας εύεργεσίας. Άλλά δέν ήτο μόνον φιλάνθρωπος ο
Ρέινχολνδ, καθόσον ή αγαπή αυτού ξετείνεται και μέχρι
των ζώων. Παντού, ένθα έυρανοούνητο ζώα άνελάμβανεν
όπερ αυτών ένδιαφέρων, όσακις δέ κατά τους περιπάτους
αυτού ήκουεν έντός έφρων δεξαμενών έβριμένους υπό βαρ-
βάρων και άξέστον ανθρωπών κύνας ή γαλάς, έγκαταλε-
λειμμένας εις την πείναν και τον θάνατον, καταβαλλε πάντα
κόπον να εξαγάγη αυτούς και σώση. Έκ τούτου ή κατοί-
α του ήτο αληθής άσυλον διά τά άσθενή και δυστυχία
ζώα, άτινα έτραφε και έθεράπειε και άτινα πάντοτε εξ εύ-
γνωμοσύνης συνώδεον αυτού.

Ο Ρέινχολνδ ήτο άνήρ άκάμπτου τιμιότητος, και ήκο-
λούθει τάς άστυροτάτας ήθικές αρχάς. Ητο πιστότατος
και βέβαιος φίλος και κατά την διαίταν αυτού άπλους και
έγχαρής, μετριόφρων δ' εις άκρον. Ητο έγθύος μέγιστος
των άνωφερών έπιδείξεων, λακωνικός και άκριβής περί την
όμιλίαν αυτού και τον γραπτόν λόγον. Τό σωμα του είχε
συστηματικώς άποσκληρύνει. Και εις προκεχωρημένην δέ
ήλικίαν έπορεύετο τό θέρος έν μέσω των μεγίστων καυμάτων
την μεσημέριον επί ώρας, φέρων έν τη χειρί σιδηράν βα-
ρείαν ράβδον, δι' όλου δέ του χειμώνου έλούετο ύπαίθριος
έν τη θαλάσση.

Όπως δέ έζησεν ούτω και άπεχώρησε του βίου ήρώμως
την πρωίαν της 19/31 Αυγούστου έ. έ., άφωσ μετέθη ήδη
άφ' έσπερας εις τό μακρόν της οικίας αυτού κείμενον νοσο-
κομειον, όπως έπιθέση τινά βαρείας τραυματισθέντα. Ως
έτος της γεννήσεως αυτού θεωρητέον τό 1810, ώς έξάγεται

1) Προς τηνν αυτού άπάνημα τό όνομά του εις φυτά π νέον της Έλληνικής
γλωρίδος, υπάχθον εις τό ήθος Σιλά η δ. άνομάσας αυτέ Σιλά η έν τής
Ρέινχολνδον Helder. (Sertulum Florae Hellenicae).
2) Ιδ. Αλόγος Πρωταίας 1860-1861. Περί. και Helderich F a u n e d e
G e t t e e. Poissons. σ. 79.
3) Ιπποκράτης. Κομμή Caroli H. Th. Reinholdi. Τόμ. 2. Αθήναι, 1865-
1866. Τύπος Άναστασίου.

1) Έκ των πολυάριθμων κοινών όνομάτων των φυτών, άτινα μοι άπέσταυ ο
Ρέινχολνδ φίλος, ιδίως τά άλβανικά. Εξέδωκα έν τής συγγραμμάτι μου • Die
Nutzpflanzen Griechenlands, Athen, 1862.
2) Πηλασγικά. Noctes Pelasgicae vel Symbolae ad cognoscendas dialectos
Graeciae Pelasgicæ cellata cura Dr. C. H. Th. Reinhold. Athenis, typis S.
Gargola, 1855. Cum Supplement. B. Γ. έ. Α. 1856.
3) Ένεκα τούτου έκάλειτο υπό του λαού έν Πειραιεί διά της προσωνυμίας
«ο ιατρός ο έβριμέντος».

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1223.

Τρεις φίλοι παίζουν πρὸς διασκέδασιν χαρτία.
 Ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔχει ἐν τῷ θυλακίῳ του 9 φράγκα.
 Ὁ δεύτερος ἔχει ὅσα ὁ πρῶτος καὶ τὰ ἡμίση ὧσων ἔχει ὁ τρίτος.
 Ὁ τρίτος ἔχει ὅσα καὶ οἱ δύο ἄλλοι ὅμοι.
 Πόσα ἔχει ὁ δεύτερος, πόσα ὁ τρίτος, καὶ πόσα καὶ οἱ τρεῖς ὅμοι;

Ἐν Πειραιεῖ, 27 Ἀυγούστου 1880.

X**

1224.

		17	
24			15
		3	

Θέσον εἰς τὰ κενὰ τετραγωνίδια τοὺς ὑπολειπομένους ἀπὸ τοῦ 1-25 ἀριθμοὺς ὅτως, ὥστε ἐὰν ἀθροίσῃ τις αὐτοὺς καθέτως, ὀριζοντίως καὶ διαγωνίως, τὸ ἀθροισμα τῶν διαφόρων προσθέσεων νὰ εἶνε τὸ αὐτό.

1225.

Τὴν βίβλ σου μὲ ὥρισεν ἡ φύσις νὰ ἡθύνω.
 Ἄλλ' ἂν τυχὸν θελήσῃς
 Ἐν γράμμα ἐκ τῶν ὄλων μου νὰ ἀντικαταστήσῃς,
 Τότε διὰ τὴν γευσίν σου κατάλληλον θὰ γείνω.

1226.

Ἐλευθέρως εἰσαγῶ
 εἰς παλάτια, οἰκίας, ἀχυρόνας, φυλακὰς
 ἀψήρῳ τὰς διατάξεις τὰς ἀπαγορευτικάς,
 οὐτ' ἀδείας καρτερῶ.
 Παρρευρίσκομαι παντοῦ,
 ὅσον τις κ' ἂν εἶνε μόνος, ἐγὼ εἶμαι μετ' αὐτοῦ.
 Ἄν εἰς δύο μὲ χωρίσῃς,
 τὸ ἐν ἡμισύ μου, φίλε, συμβουλεύω νὰ μυρίσῃς.

1227.

[Τῆ πρώτῃ λέτῃ δαθίσεται ἁμοιβή τις.]

Σχημάτισον κυβόλεξον, ἐν ᾧ ν' ἀναγινώσκηται ἡ λέξις Ἄρ ης.

1228.

Je me vois le dernier, quand on me met à bout,
 Par moi tout commence, par moi finit tout.

1229.

J'ai quatre pieds en tout : je règne sur la terre,
 Le caprice toujours sert de règle à mes lois;
 Je fais, défais, refais : à moi tout on tolère,
 L'humaine vanité me donne tous les droits.
 — Le fait est surprenant, vous ne le croirez guère,
 Mais il n'est pas moins vrai pourtant que chaque fois
 Qu'on me coupe le chef, des héros, noble et fière,
 Bien que la tête en moins, je chante les exploits.

1230.

Mots carrés.

L'un refuse, l'autre accorde
 Et le troisième déborde.

ΑΥΣΕΙΣ

1216.

Ὁ πρῶτος μεταχειρισθεὶς τὴν παροιμιώδη φράσιν Qui casse les verres les paie (ὁποῖος σπᾶνει τὰ θαλιὰ τὰ πληρώνει) εἶνε ἐργάτης τις, μέλος τῆς τῶν ἐν Παρισίῳ ὑλοπωλῶν ἐταιρίας, τῆς συστήθεισας ἐν ἔτει 1475 δόγματι βασιλικῷ Λαυδοσβίκου τοῦ ΙΑ'. Τὸ ἀνέκδοτον εἶνε λίαν περίεργον καὶ ἔχει ὧς ἑξῆς: Πρὸς ὑλοπόωλῃν προσέκρουσε δια-

βάτης τις. Ὁ ὑλοπόωλῃς ἔμελλε νὰ περάσῃ δέλουσ εἰς τὰ παράθυρα τοῦ κάτω κατομάτος τοῦ μεγάρου πλουσίου τινὸς παντοπόωλου, ὄνοματι Λαυρεντίου Ἐρβελοῦ. Τὸ κοφίνιον τοῦ ὑλοπόωλου ἀνετράπη, καὶ πολλὰι ὑλοὶ ἐθραύσθησαν. «Νὰ πᾶς ἔς τ' ἀνάθεμα! ἀνέκραξεν ὁ ὑλοπόωλῃς πρὸς τὸν διαβάτην» θὰ γείνης αἰτία νὰ μείνῃ ἄφρακτον τὸ οἶκημα, ὅπου θὰ ἔλθῃ νὰ καταλύσῃ αὐτίον ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας. Τὰ παράθυρα θὰ μείνουσ χωρὶς τζάμια.

Ὁ διαβάτης, ἐμβρόντητος ὄλος, προητοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὅτε ὁ ὑλοπόωλῃς, συλλαμβάνων αὐτόν ἐκ τοῦ τραχήλου, «Στάσου, παλληκάρι μου, τῷ λέγει, μὴ φεύγῃς τόσον ἄγρηγορα, πρὶν ἀκόμη ξεκαθαρίσωμεν τὸν λογαριασμόν μας. Ὅποιος σπᾶνει τὰ γαλιὰ τὰ πληρώνει». — «Καὶ πόσα;» — «15 σόλδια τὸ κομμάτι, καὶ εἶνε τέσσαρα». Ὁ διαβάτης ἐπλήρωσε τὰ χρήματα καὶ ἀπεχώρησεν.

Ἡ φράσις ἐγένετο κοινή. Οἱ κάπηλοι τὴν ἀπεστήθεισαν, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰ καπηλεῖα γίνεται θραύσις μεγάλη δέλων, ἀνήρτησαν εἰς τὰς θύρας τῶν καπηλείων τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, χάριν τῶν μεθύσων: «Ὅποιος σπᾶνει τὰ θαλιὰ τὰ πληρώνει».

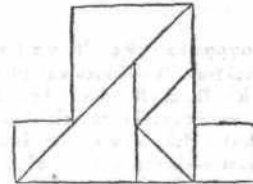
Ἡ ἐταιρία τῶν Παρισίων ὥρισεν ἔκτοτε εἰς 40 σόλδια τὴν τιμὴν πάσης δέλου θραυομένης ἐκ τῆς ἐμπροστίας ὄψεως παντὸς ἐργαστηρίου, οἰονδήποτε μέγεθος καὶ ἂν εἶχεν, ἐὰν ἢ θραύσις ἐγένετο κατὰ τόχην. Ἡ δὲ τιμὴ αὕτη διέμεινε ἐπὶ μακρότατον χρόνον ἰσχύουσα. Τὴν σήμερον, ὅτε τὰ παρισινὰ ἐργαστήρια κοσμοῦνται μὲ κάτοπτρα πολύτιμα, ἡ τιμὴ αὕτη βέβαια δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς.

Ἐν ἔτει 1475 Ἀλφόνσος ὁ Ε' βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἦλθεν εἰς Παρισίους ὅπως ἐπικαλεσθῆ βοήθειαν κατὰ Φερδινάνδου, υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας, ὅστις εἶχεν ἀρπάσει παρ αὐτοῦ τὴν Καστιλίαν. Λαυδοσβίκος ὁ ΙΑ' διέταξε ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ξένον του καθ' ἅπαν αὐτοῦ τὸ βασιλεῖον αἱ μεγαλήτεροι τιμαί. Καθὼς ἐφθάσεν εἰς Παρισίους ὁ βασιλεὺς ἐπρομήθευσεν εἰς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν διασκέδασιν. καὶ στοχαζόμενος ὅτι ἡ ἐν Βασίλλῃ διατριβὴ, ὅπου διέμενεν ὁ βασιλεὺς, δὲν θὰ εἶχέ τι τὸ εὐχάριστον διὰ τὸν Πορτογάλλον μονάρχη, προπαρασκεύασε τὸ κατάλυμα του ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ παντοπόωλου Λαυρεντίου Ἐρβελοῦ.

1217.

Κάθ' ἐμπόδιο γιά καλό.

1218.

1219.

Ἀπὸ τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας μέχρι μεσημέρας τῆς Πέμπτης παρέρχονται τρεῖς 24 ἤτοι 72 ὥραι κατὰ τὸ ὑστεροῦν ὥρολόγιον. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ὑστερεῖ μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην, τὸ ἡμερολόγιον κατ' αὐτὸ θὰ ἔχῃ μόνον 23 ὥρας. Ὅθεν, ἐὰν 23 ὥραι τοῦ ὥρολόγιου ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 24 πραγματικὰς ὥρας, ἡ μία ὥρα αὐτοῦ ἰσοδυναμεῖ πρὸς $24/23$, αἱ δὲ 72 ὥραι τοῦ αὐτοῦ ὥρολόγιου ἰσοδυναμοῦσι πρὸς $24 \times 72/23$, ἤτοι πρὸς 75 ὥρας, 7' καὶ 49". Ἐκ τούτου ἀφαίρουντες 72 ὥρας, εὐρίσκομεν ὅτι, καθ' ἡν στιγμὴν τὴν Πέμπτην τὸ ὑστεροῦν ὥρολόγιον θὰ δεικνύῃ μεσημέριαν, ἡ ὥρα πράγματι θὰ εἶνε 3 ὥρ., 7' καὶ 49" μετὰ μεσημέριαν.

1220.

Σιωπή.

1221.

Chèvre-feuille.

1222.

T	A	P	I	S
A	T	O	M	E
P	O	T	I	N
I	M	I	T	A
S	E	N	A	T